

ע"פ 5856/22 - טאיע סויטאת נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5856/22

לפני:
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערער: טאיע סויטאת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו מיום 15.6.2022 וגזר דינו מיום 28.7.2022 של בית המשפט המחוזי בנצרת שניתנו על ידי כב' השופט ג'ורג' אזולאי

תאריך הישיבה: כ"ז באדר התשפ"ג (20.3.2023)

בשם המערער: עו"ד שלומי בלומנפלד
בשם המשיבה: עו"ד עודד ציון

פסק-דין

1. הערעור שלפנינו נסב על הכרעת הדין בגדרה הורשע המערער בכך שנסע עם אדם אחר כשהוא נושא אקדח מסוג FN ובו מחסנית ריקה. כאשר הגיע הרכב למחסום משטרת הנהג עצר את הרכב, המערער יצא מהרכב והחל להימלט מהמקום ובחלוף מרדף קצר, שבמהלכו השליך את האקדח, נתפס.

בגין כך הורשע המערער בעבירות של נשיאה והובלת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); נשיאה והובלת אביזר לנשק שלא כדין, לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק; והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק. על המערער נגזרו, בין היתר, 28 חודשי מאסר בפועל.

2. חזית המחלוקת בבית המשפט קמא היתה מצומצמת ביותר, באשר המערער הודה כבר בחקירתו כי בעת מנוסתו נשא אקדח FN שחור עם מחסנית ריקה.

המשפט התנהל אפוא בשאלה האם האקדח שנתפס על ידי השוטרים הוא אותו אקדח שהשליך המערער בעת מנוסתו. וכל כך למה? כי המערער טען שהאקדח שהוא נשא והשליך היה אקדח "תקול" שהוחזק לצרכי הרתעה בלבד, שלא ניתן היה לבצע ירי באמצעותו.

בית המשפט קמא, בסבלנות רבה, בחן את חומר הראיות והגיע למסקנה כי גרסת המערער היא "תמוהה, לא הגיונית ולא אמינה" וכי הסיכוי שבאותו מקום שבו נעצר המערער ימצא אקדח נוסף התואם את תיאורו של המערער - הוא קלוש ביותר.

בנוסף, דחה בית המשפט קמא את טענותיו של המערער לגבי שרשרת המוצגים, לאחר שמצא כי לא נפל פגם באף אחד מהשליבים של שרשרת המוצגים - החל מתפיסת האקדח על ידי השוטרת שהכניסה אותו לשקית ומסרה אותו לשוטר שהכניס את האקדח והמחסנית למעטפה עם מספר ומכאן ואילך.

3. על כך נסב הערעור שלפנינו.

לטעמנו, המערער ניהל הגנת סרק בבית משפט קמא, ולאחר הקביעות הנחרצות של בית משפט קמא, בין היתר, לגבי גרסאותיו התמוהות של המערער, על אחת כמה וכמה שלא היה מקום לחזור על טענות אלה בהליך הערעור.

4. התזה שהציג המערער מופרכת על פניה ואף לא מצאנו ממש באפשרות ההיפותטית שמא-אולי-ייתכן שהאקדח שהשליך המערער (ואשר לטענתו הוא לא האקדח שנמצא) היה תקול. לא למותר לציין כי בחקירתו במשטרה המערער השיב כי נשא את האקדח לצרכי הרתעה ולכן לא נשא עמו תחמושת, אך לא טען כי האקדח לא יכול היה לירות. זאת ועוד. גם אם האקדח היה תקול - לא היה בכך כדי לסייע למערער בכל הנוגע להגדרת "נשק" לפי סעיף 144(ג1) לחוק העונשין (וראו, לדוגמה, ע"פ 5604/11 נאסר נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (5.10.2011)). בהינתן שזו הייתה חזית המחלוקת בבית המשפט קמא, אינני רואה ליתן משקל לטענת המערער כי היה על התביעה להגיש את האקדח כמוצג, הגם שרצוי היה לעשות כן.

המערער הצביע על מחדלי חקירה כאלה ואחרים, אך לא מצאנו ממש בטענות אלה, שאין בהן כדי לסתור, כהוא זה, את הרשעתו של המערער בעבירות שיוחסו לו. מכל מקום, בית המשפט קמא התייחס בהכרעת הדין לטענות אלה, ודחה אותן לגופן, ואין לנו אלא להצטרף למסקנתו.

5. כאמור, על המערער הושת עונש מאסר של 28 חודשים בפועל. המערער הלין על כך שבית המשפט לא ניכה את ימי מעצרו במלואם, אך כפי שהדגיש נכוחה בית המשפט קמא, היה מקום לנכות רק את ימי מעצרו של המערער שלא חפפו את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו בתיק אחר.

6. סוף דבר שהערעור נדחה על כל חלקיו.

ניתהיום, כ"חבאדרהתשפ"ג (21.3.2023).

שופט

שופטת

שופט
